

[Palle Simonsen]

årsag til krisen. Det kan være naturligt, at man tager nogle af disse projekter ind i et begrænset omfang, men det er ikke måden at løse problemerne på.

Efter den konservative folketingsgruppes opfattelse må man gøre sig klart i regeringen – og det har da også normalt været venstres opfattelse, har det været mit indtryk – at det, der skal skabe en realistisk baggrund for løsning af problemet, er et større incitament for den private erhvervssektor til at investere i flere arbejdspladser. Det forudsætter, at der er et gunstigt investeringsklima, og det forudsætter, at der er den fornødne arbejdskraft til stede til at besætte de pågældende job. Og det bringer os ind på diskussionen om det, der for den private sektor er helt afgørende: et lavere omkostningsniveau. Men hvordan får vi så et lavere omkostningsniveau?

Jeg skal på dette tidspunkt bare nævne nogle enkelte eksempler på initiativer, jeg mener regeringen burde tage, men regeringen har ikke taget tilstrækkelige initiativer.

Vi har som bekendt for nogle dage siden fået den efterhånden berømte LM-rapport, og vi ved, at der i denne rapport er en række forslag til gennemførelse af økonomisk demokrati strækkende sig fra frivillige ordninger til LOs og socialdemokratiets ØD-model. Men uanset at rapporten indeholder mange forskellige forslag, ved vi også, at det, der sigtes mod fra socialdemokratiets side, er LOs og socialdemokratiets forslag til ØD. Skal regeringen gøre noget fornuftigt for beskæftigelsen nu, skal den klart og utvetydigt sige, at der ikke er noget grundlag for en diskussion om disse ØD-planer på nuværende tidspunkt. Det er efter vor opfattelse den eneste måde, hvorpå regeringen har mulighed for at løse op for i forvejen meget vanskelige overenskomstforhandlinger. Så længe det hviler som en sort sky over disse forhandlinger, at socialdemokratiet ønsker gennemført ØD i deres egen form, vil der ikke være mulighed for at nå nogle fornuftige løsninger. ØD i den form er efter konservativ opfattelse gift for den private sektors videre udvikling.

Men det, der bliver afgørende for regeringen, er også spørgsmålet om at anvende skattepolitikken sammen med indkomstpolicen. Endnu har vi ikke fået noget svar på, hvad regeringen vil gøre i forbindelse med de kommende overenskomstforhandlinger,

men én ting ved vi under alle omstændigheder: hvis det lykkes at gennemføre skattelettelser som kompensation for indkomstilbageholdenhed, vil det tælle i vurderingen af den almindelige omkostningssituation, og det vil virke fremmende for investeringen i den private sektor.

Når det konservative folkeparti har fremlagt en spareplan i finansudvalget på 4 mia kr., er det for at skabe baggrund for, at man kan gå til forhandlinger med arbejdsmarkedets parter og sige: her er muligheder for at gennemføre en skattelettelse sammen med en indkomstpolicen.

Vi har f. eks. det meget aktuelle problem om de tre dyrtidsportioner. Hvordan vil regeringen løse dette problem? Hvorfor vil man ikke følge den tanke, som vi gang på gang har fremsat: i stedet for at lade disse tre dyrtidsportioner komme til udbetaling og dermed belaste omkostningsniveauet i den private sektor giver vi en forøgelse af lønmodtagerfradraget, så lønmodtagerne ikke får reallønsforringelse, men virksomhederne heller ikke omkostningsstigninger? Det turde egentlig være en løsning, der lå snublende nær. Det var det, regeringen skulle gå til parterne og drøfte.

Vi er også af den opfattelse, at skattepolitikken, når den anvendes, som vi her har skitseret, i det hele taget vil kunne bidrage til at dæmpe lønpresset. Når vi stemte imod regeringens forslag om en momsforhøjelse, var det bl. a. ud fra den betragtning, at vi tror, en momsforhøjelse bidrager til et yderligere lønpres i form af ekstra længdning. Hvis vi derimod går den anden vej og tager presset af lønudviklingsfaktoren, får vi en mulighed for virkelig at bidrage til at reducere omkostningerne.

En tredje ting, jeg godt vil nævne blandt de principielle ting, er spørgsmålet om ud over gennem indkomstpolicen at bidrage til at reducere erhvervslivets omkostninger. Det, der er kendetegnet, som jeg nævnte før, for regeringens initiativer, er jo offentlige beskæftigelsesarbejder i stor udstrækning. Vi mener, det ville være betydelig mere frugtbart, hvis man anvendte betydelige dele af de midler, som man anvender til offentlige beskæftigelsesarbejder, til direkte at reducere erhvervslivets omkostninger, f. eks. i form af bedre afskrivningsregler eller i form af, at det offentlige overtager en større del af syge-